

REPUBLIKA HRVATSKA

VISOKI PREKRŠAJNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

ZAGREB

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca: Milene Lušić, kao predsjednice vijeća te Selme Diklić i Tomislava Tomašića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Diane Pavlečić, kao zapisničarke, u prekršajnom postupku protiv I okr. Ž. V., II okr. B. M., III okr. pravne osobe T. G. d.o.o. G. i IV okr. odgovorne osobe A. C., zbog prekršaja iz članka 35. stavke 2. točke 1. i stavke 5. i članka 35. stavke 1. i 5. Zakona o preuzimanju dioničkih društava („Narodne novine“ broj: 84/02., 87/029. i 120/02.) te prekršaja iz članka 59. stavke 1. točke 5. i stavke 4. Zakona o preuzimanju dioničkih društava („Narodne novine“ broj: 109/07. i 36/09.), odlučujući o žalbi i dopuni žalbe I okr. Ž. V. i II okr. B. M., koje brani odvjetnik M. R., žalbi IV okr. A. C., koju brani odvjetnik V. K. te žalbi tužitelja Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga, protiv presude Prekršajnog suda u Zagrebu, od 7. rujna 2011. godine, broj: XIV-G-2145-410, na sjednici vijeća održanoj dana 21. prosinca 2011. godine

p r e s u d i o j e :

I Prihvaća se žalba Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga, a u povodu žalbe i po službenoj dužnosti prvostupanjska presuda se preinačuje u pravnoj oznaci i odluci o kazni, na način da se djelo okrivljenika iz točke 2. izreke pravno označava kao prekršaj iz članka 59. stavke 1. točke 5. i stavke 4. Zakona o preuzimanju dioničkih društava („Narodne novine“ broj: 109/07. i 36/09.) te se za prekršaj iz točke 1., primjenom članka 37. Prekršajnog zakona okrivljenicima utvrđuju: I okr. Ž. V., kao fizičkoj osobi novčana kazna u iznosu od 34.000,00 kn (tridesetčetiristisućekuna), II okr. B. M., kao fizičkoj osobi novčana kazna u iznosu od 34.000,00 kn (tridesetčetiristisućekuna), III okr. T. G. d.o.o. G., kao pravnoj osobi novčana kazna u iznosu od 70.000,00 kn (sedamdesettisućakuna) i IV okr. A. C., kao odgovornoj osobi novčana kazna u iznosu od 3.400,00 kn (tristisućčetiristokuna), za prekršaj iz točke 2., primjenom članka 37. Prekršajnog zakona I okr. Ž. V., kao fizičkoj osobi novčana kazna u iznosu od 70.000,00 kn (sedamdesettisućakuna), II okr. B. M., kao fizičkoj osobi novčana kazna u iznosu od 70.000,00 kn (sedamdesettisućakuna), III okr. T. G. d.o.o. G., kao pravnoj osobi novčana kazna u iznosu od 150.000,00 kn (stopedesettisućakuna) i IV okr. A. C., kao odgovornoj osobi novčana kazna u iznosu od 7.000,00 kn (sedamtisućakuna) tako da se okrivljenicima na temelju članka 39. Prekršajnog zakona za prekršaje iz točke 1., 2. i 3. izriču: I okr. Ž. V. jedinstvena novčana kazna u ukupnom iznosu od 154.000,00 kn (stopedestčetiristisućekuna), II okr. B. M. jedinstvena novčana kazna u ukupnom iznosu od 154.000,00 kn (stopedestčetiristisućekuna), III okr. T. G. d.o.o. G. jedinstvena novčana kazna u ukupnom iznosu od 320.000,00 kn (tristodvadesettisućakuna) i i IV okr. A. C. jedinstvena novčana kazna u ukupnom iznosu od 15.400,00 kn (petnaesttisućčetiristokuna).

II Žalbe I okr. Ž. V. i II okr. B. M. te IV okr. A. C. se odbijaju kao neosnovane te se u nepreinačenom dijelu prvostupanjska presuda potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom Prekršajnog suda u Zagrebu, od 7. rujna 2011. godine, broj: XIV-G-2145-410, okrivljenici su proglašeni krivima i kažnjeni: I. okr. ukupnom novčanom kaznom u iznosu 150.000,00 kn (stopedesettisućakuna), II. okr. ukupnom novčanom kaznom u iznosu od 150.000,00 kn (stopedesettisućakuna), III. okr. ukupnom novčanom kaznom u iznosu od 300.000,00 kn (tristotisućakuna) te IV. okr. ukupnom novčanom kaznom u iznosu od 15.000,00 kn (petnaesttisućakuna), zbog prekršaja iz članka 35. stavke 2. točke 1. i stavke 5., članka 35. stavke 1. i 5. Zakona o preuzimanju dioničkih društava („Narodne novine“ broj: 84/02., 87/029. i 120/02.) te prekršaja iz članka 59. stavke 1. točke 5. i stavke 4. Zakona o preuzimanju dioničkih društava („Narodne novine“ broj: 109/07. i 36/09.), pobliže opisanih u točkama 1., 2. i 3. izreke te presude.

Istom presudom okrivljenici su obvezani naknaditi troškove prekršajnog postupka u iznosu od po 500,00 kn (petstokuna), svaki.

Protiv navedene presude žalbe su pravodobno podnijeli I okr. Ž. V. i II okr. B.M., IV okr. A. C. te ovlaštenu tužitelj Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga (dalje: HANF-a).

I okr. Ž. V. i II okr. B. M. su, po branitelju, podnijeli zajedničku žalbu, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede materijalnog prekršajnog prava, bitne povrede odredaba prekršajnog postupka te zbog odluke o prekršajopravnim sankcijama.

U bitnom, žalitelji ponavljaju izneseno u obrani pred prvostupanjskim sudom.

Smatraju kako činjenični opis prekršaja pod točkom 1. ne odgovara pravom stanju stvari, jer da sve do zaprimanja nepravomoćnog rješenja HANFA-e, Klasa: UP/I-041-02/07-01/24, od 21.05.2009. godine nisu imali nikakve svijesti o bilo kakvom zajedničkom djelovanju i obvezi isticanja bilo kakve ponude nakon 23.05.2007. godine. Nakon zaprimanja tog rješenja da su pravovremeno uložili upravnu tužbu pa da sve dok Upravni sud RH nije o njoj odlučio, oni nisu bili u obvezi postupati prema rješenju HANFA-e, već da su u obvezi mogli biti jedino od dana njegove pravomoćnosti, 19.05.2010. godine. Stoga se ne smatraju odgovornima za prekršaj iz članka 35. st.

1. točke 1. Zakona o preuzimanju dioničkih društava.

Nadalje, žalitelji iznose svoje tumačenje materijalnog prava te zbog čega smatraju da je u odnosu na prekršaj iz točke 2. pobijane presude, članka 35. st. 1. Zakona o preuzimanju dioničkih društava, prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje i pogrešno tumači materijalno pravo. Smatraju kako bi ih se za predmetni prekršaj moglo teretiti samo za slučaj da je HANFA prethodno odobrila zahtjev za objavljivanje ponude za preuzimanje pa naglašavaju kako osoba nema pravo samostalno objavljivati ponudu, a bez navedenog odobrenja.

U svezi prekršaja iz točke 3. pobijane presude, odnosno nepostupanja po rješenju HANF-e Klasa: UP/I-041-02/07-01/24, od 21. 05. 2009. godine, ponavljaju kako su pravovremeno uložili upravnu tužbu Upravnom sudu RH te smatraju da su u obvezi postupanja prema tom rješenju mogli biti jedino od dana njegove pravomoćnosti, 19.05.2010. godine, a činjenični opis prekršaja da ne odgovara navedenome. Nastavno, žalitelji ističu da nisu imali dostatna novčana sredstva za izvršenje obveza po predmetnom rješenju, plaćanjem naknade i administrativne pristojbe da bi ugrozili egzistenciju sebe i obitelji, a posebno da ne raspolazu iznosom od pedeset milijuna kuna. Naime, zahtjevu za odobrenje ponude da bi bili trebali priložiti jamstva banke o tome da su u određenoj poslovnoj banci osigurali oko pedeset milijuna kuna, za plaćanje otkupa svih slobodnih dionica društva K. d.d.

Nadalje, I. i II. okrivljenik ukazuju na objektivnu nemogućnost objavljivanja ponude za društvo K. d.d. budući daje nad društvom nakon 23.05.2007. godine, odnosno s danom 12.10.2010. godine otvoren stečaj.

U dopuni žalbe I. i II. okrivljenik, uz naprijed navedeno, ističu prigovore bitnih povreda odredaba prekršajnog postupka te grube povrede osnovnih načela prava na obranu okrivljenika, jer da je prvostupanjski sud na ročištu glavne rasprave 02.09.2011. godine odbio sve dokazne prijedloge branitelja te odbio podijeliti rok za očitovanje na podneske tužitelja od 12.07.2010. i 17.06.2011. godine, koji su braniteljima okrivljenika uručeni tek na raspravi. U obrazloženju presude prvostupanjski sud da navodi kako se ti podnesci HANFA-e nisu odnosili na eventualne nove činjenice pa da nije postojala potreba za očitovanjem. Pravo obrane da svakako podrazumijeva pravo na očitovanje na podneske i navode ovlaštenog tužitelja. To posebno, jer tužitelj u podnesku od 12.07.2010. godine, dostavlja i obrazlaže presudu Upravnog suda Republike Hrvatske vezanu uz predmetni postupak, a u podnesku od 17.06. 2011. godine iznosi pravna stajališta i konstrukcije koje su, po mišljenju žalitelja, u cijelosti neodržive.

Smatraju da je sud počinio i bitnu povredu postupka prekoračenjem optužbe, jer da se pod točkom 3. optužnog prijedloga tražilo da ih se proglasi krivima što do dana 3. lipnja 2009. godine nisu postupili po rješenju HANFA-e, a da ih je prvostupanjski sud proglasio krivima što do dana 23. lipnja 2009. godine nisu postupili po rješenju HANFA-e.

Nadalje, prema članku 185. st. 7. Prekršajnog zakona u obrazloženju presude sud da mora, između ostalog, iznijeti ocjenu vjerodostojnosti proturječnih dokaza, zašto nije prihvatio pojedine prijedloge stranaka ili sudionika u postupku te kojim se razlozima vodio pri rješavanju pravnih pitanja. Ovo da je izostalo u obrazloženju pobijane presude, unatoč tijekom postupka brojnim otvorenim pravnim pitanjima vezanim za postupak preuzimanja dioničkih društava.

Žalitelji prigovaraju i činjenici da je prvostupanjski sud u svojstvu svjedoka, na ročištu glavne rasprave 02.09.2011. godine, ispitao M. S., koji je u istom svojstvu bio prisutan i na ročištu 13.05.2011. i kojeg sud nije udaljio prilikom raspravljanja pa da je vjerodostojnost i neposrednost saznanja svjedoka o predmetu postupka u cijelosti narušena, a k tome da je svjedok i zaposlenik ovlaštenog tužitelja, kojem je u profesionalnom interesu da optužni prijedlog bude prihvaćen.

K tome, prvostupanjski sud da je odbio niz dokaznih prijedloga okrivljenika i njihovog branitelja, a o onima koji se odnose na blokadu računa i stečaj društva K. d.d. da nije niti odlučivao.

Zaključno, I. i II. okrivljenik pobijaju odluku o sankcijama, zbog neosnovanosti proglašenja krivnje, a podredno zbog visine i njihovog imovinskog stanja, jer da nemaju nikakve tekuće novčane prihode, što da sud nije uzeo u obzir i obrazložio iako su se na ročištu 21.01.2011. godine očitovali o svom imovnom stanju i obiteljskim prilikama.

IV okr. A. C., po branitelju, podnijela je žalbu, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava, bitnih povreda odredaba prekršajnog postupka te zbog izrečene prekršajnopravne sankcije.

Žaliteljica smatra da su razlozi pobijane presude proturječni sami sebi i razlozima iznesenim u istoj. Tako da navodi kako činjenica zajedničkog djelovanja predstavlja prethodno pitanje u smislu čl.92. Prekršajnog zakona, a o tom prethodnom pitanju već je donesena pravomoćna odluka u vidu rješenja HANFA-e od 21. 05. 2009. g.,

slijedom čega utvrđuje da činjenicu zajedničkog djelovanja nije potrebno posebno utvrđivati. Žaliteljica smatra da u tom slučaju vođenje prekršajnog postupka pred Naslovljenim sudom ne bi imalo smisla, prekršajnoppravna odgovornost okrivljenika da ne bi bila sporna.

Smatra da sud nije proveo dokaze relevantne za donošenje odluke o glavnoj stvari pa ističe kako su iz spisa bili izdvojeni upravo oni djelovi koji su ključni u odgovoru da li postoji zajedničko djelovanje između I,II i II-okrivljenika pa da nije razvidno na temelju koje se to dokumentacije sudac uvjerio u postojanje zajedničkog djelovanja.

Također, da se sud pri donošenju odluke koristio dokazima o kojima njoj nije dana mogućnost da se izjasni, čime da je povrijeđeno njeno pravo na obranu. To prvenstveno da se odnosi na traženje njenog branitelja na uvid dokumentacije koju je I-okrivljenik dostavio na raspravi od 02.09.2011. g., na traženje podataka od SKDD-a o broju dionica sa stanjem na dan 23.05.2011.g., pravo na pismeno očitovanje na podnesak tužitelja predan na ročištu od 02.09.2011. g., kao i druge dokaze koje je predlagao u cilju oslobođenja žaliteljice od prekršajne odgovornosti.

Nastavno ustraje u obrani iz prvostupanjskog postupka, da kod nje nije postojala svijest o protupravnosti djela ili zajedničkom djelovanju. Prvostupanjski sud da je počinio i bitnu povredu odredaba prekršajnog postupka iz čl. 195. st. 1. t.11. Prekršajnog zakona, jer da je obrazloženje proturječno izreci i razlozima u presudi, radi čega da se ista ne može ispitati. Tako da u svojoj presudi nije dao razloge o krivnji, odnosno nije obrazložio krivnju i stupanj krivnje žaliteljice. Za počinjenje prekršaja da nije dostatno samo njegovo objektivno obilježje, već i krivnja, kao subjektivno obilježje.

Nadalje, prvostupanjski sud da nije uzeo u obzir činjenicu da je nad ciljnim društvom K. d.d. otvoren stečajni postupak, a nastupanjem pravnih posljedica otvaranja stečaja daje, temeljem čl.14. st.1. al.4 Zakona o preuzimanju dioničkih društava, za okrivljenike prestala obveza na podnošenje zahtjeva za odobrenje objavljivanja ponude sukladno rješenju agencije. Rješenje Agencije da je steklo svojstvo pravomoćnosti 19.05.2010.g., a prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad društvom K. d.d. da je podnesen sudu u veljači 2010. g. što da ima utjecati na prekršajnu odgovornost žaliteljice, jer da je obveza na podnošenje zahtjeva za odobrenje objavljivanja ponude prestala.

Konačno, žaliteljica smatra daje za počinjenje prekršaja nečinjenjem potrebna i mogućnost da se nešto izvrši, a kako bi nečinjenje bilo ocijenjeno protupravnim. Smatra da je tužitelj morao dokazati činjenicu da su okrivljenici imali financijske mogućnosti za isticanje valjane ponude za preuzimanje, a što tužitelj nije dokazao.

Završno, žaliteljica prigovara visini izrečene sankcije, smatrajući da sud nije cijenio sve relevantne okolnosti koje utječu na primjenu prekršajne sankcije te da ju je neopravdano obvezao na plaćanje troškova postupka.

Tužitelj u žalbi prigovara povredi materijalnog prekršajnog prava i visinama izrečenih kazni, smatrajući da nije bilo zakonskih uvjeta primjeni članka 37. Prekršajnog zakona, odnosno da nije bilo posebno izraženih olakotnih okolnosti, a one navedene u obrazloženju sudske odluke da su precijenjene. Nadalje, daje sud glede prekršaja iz točke 1. pobijane presude, postupio i suprotno odredbi članka 37. stavak 3. Prekršajnog zakona, jer da je okrivljenicima izrekao novčane kazne ispod zakonom dozvoljene granice ublažavanja - dozvoljene trećine propisanog posebnog minimuma.

Žalitelji predlažu da se zbog razloga navedenih u žalbama, iste prihvate.

Žalbe I okr. Ž. V. i II okr. B.M. te IV okr. A. C. nisu osnovane.

Žalba ovlaštenog tužitelja je osnovana.

Odlučujući o žalbi i ispitujući pobijanu presudu u smislu članka 202. Prekršajnog zakona („Narodne novine“ broj: 107/07.) Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske (dalje: ovaj Sud) je ocijenio da je prvostupanjski sud u potpunosti utvrdio sve pravno odlučne činjenice. Navodi žalbe ne ukazuju na postojanje činjenica koje bi mogle dovesti do drugačije ocjene dokaza.

Nisu u pravu žalitelji kad prigovaraju nepotpuno i pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, jer je prvostupanjski sud na temelju rezultata prekršajnog postupka, imao dovoljno osnove za zaključak da su se u ponašanju okrivljenika, odnosno njihovim propustima izvršenja propisanih i naređenih činidbi, stekla sva obilježja bića prekršajnih djela iz članka 35. stavke 2. točke 1. i stavke 5., članka 35. stavke 1. i 5. Zakona o preuzimanju dioničkih društava („Narodne novine“ broj: 84/02., 87/029. i 120/02.) te prekršaja iz članka 59. stavke 1. točke 5. i stavke 4. Zakona o preuzimanju dioničkih društava („Narodne novine“ broj: 109/07. i 36/09.), - na snazi u vrijeme počinjenja djela, za koje ih je proglasio krivima i kaznio. Kod toga je djelo iz točke 2. propustio pravno označiti po propisu koji je u međuvremenu stupio na snagu i koji za isto djelo propisuje blaže novčane kazne (za pravnu osobu, odgovornu osobu i fizičku osobu) pa je taj propust, po službenoj dužnosti, ispravljen u točki I ove odluke.

Nisu prihvaćeni prigovori žalitelja o bitnim povredama odredaba prekršajnog postupka iz članka 195. stavke 1. točke 11. Prekršajnog zakona, a netočno je i da bi sud tijekom postupka povrijedio pravo obrane okrivljenika.

Prema stanju spisa razvidno je da je predmetni prekršajni postupak pokrenut prije nego što je Upravni sud Republike Hrvatske potvrdio rješenja HANFA-e, Klasa: UP/I-041-02/07-01/24, od 21.05. 2009. godine, kojom sudskom odlukom je ono postalo i pravomoćno, a u njemu utvrđene činjenice, između ostalog i činjenica zajedničkog djelovanja okrivljenika postala presuđena stvar o kojoj se dalje nije trebalo raspravljati.

Stoga je prvostupanjski sud, kako je to i obrazložio, s pravom odbio dokazne prijedloge usmjerene na osporavanje činjenica utvrđenih navedenim pravomoćnim rješenjem.

Nepotrebna opširnost (od 4. do 19. stranice presude) u reproduciranju tijeka prekršajnog postupka pobijanu sudsku odluku ne čini nerazumljivom. Suprotno mišljenju žalitelja, koji smatraju da je povrijeđeno njihovo pravo obrane, ovaj Sud smatra da je prvostupanjski sud okrivljenicima dao i vremena i prostora iznijeti obranu, međutim se ona svela na osporavanje pravomoćne odluke, a dokazivanje u tom pravcu je sud odbio voditi. Iz istih razloga ovaj Sud nije razmatrao prigovore usmjerene na osporavanje činjenica utvrđenih pravomoćnom odlukom.

Sud je povrijedio postupovna pravila kad je u svojstvu svjedoka saslušao osobu koja je na prethodnom ročištu bila nazočna raspravljanju, međutim, ta povreda nije utjecala na zakonitost sudske odluke, jer na tom iskazu sud nije utemeljio svoju odluku, što je iz presude razvidno.

Okrivljenici ni u jednom trenutku nisu osporavali propuste opisane u točkama 1., 2. i 3. prvostupanjske presude.

Osporavali su činjenicu zajedničkog djelovanja, isticali nepostojanje svijesti o protupravnosti te naglašavali kako su u obvezi postupanja po rješenju HANF-e mogli biti jedino od dana njegove pravomoćnosti, 19.05.2010. godine, a u međuvremenu da su prestali biti u toj obvezi, jer daje nad ciljnim društvom 12.10.2010. godine otvoren stečaj.

Predmetno rješenje HANF-e Klasa: UP/I-041-02/07-01/24, od 21. 05. 2009. godine jest konačno rješenje pa su ga okrivljenici, sukladno odredbama članka 270. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91. i 103/96.), morali izvršiti u rokovima koji su im ostavljeni u tom rješenju ne čekajući odluku Upravnog suda Republike Hrvatske u povodu podnijete tužbe. Stoga je prvostupanjski sud pravilno zaključio da je činjenica otvaranja stečaja nad ciljnim društvom (u listopadu 2010. godine) irelevantna.

U prvostupanjskom postupku nije bilo prijeporno da okrivljenici nikad, dakle, ni u ostavljenim rokovima nisu izvršili zakonom propisane (točka 1. i 2.), odnosno konačnim rješenjem HANFA-e naređene (točka 3.) obveze. Stoga, nije osnovan žalbeni prigovor da bi sud prekoračio optužbu u odnosu na prekršaj iz točke 3., navodeći u izreci kako okrivljenici do 23. lipnja 2009. godine, umjesto do 3. lipnja 2009. godine, nisu postupili po predmetnom rješenju HANFA-e. Ako naređeno nisu izvršili do 23. lipnja 2009. godine tada to svakako nisu bili učinili ni dvadeset dana ranije, a optužnim prijedlogom teretili su se što da „ do 3. lipnja 2009. godine, a ni naknadno... te što do 20. lipnja 2009. godine, a ni naknadno.“

Bez osnove je žalbeni prigovor IV. okr. kako pobijana presuda nema razloga o njenoj krivnji, jer ju svojstvo jedinog člana uprave trgovačkog društva čini odgovornom za zakonitost u poslovanju tog trgovačkog društva. Člankom 61. stavkom 1. Prekršajnog zakona propisano je daje odgovorna osoba u smislu tog Zakona fizička osoba koja vodi poslove pravne osobe ili joj je povjereno obavljanje određenih poslova iz područja djelovanja pravne osobe. Poslove pravne osobe, sukladno članku 240. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj 111/93. i dr.), uvijek vodi uprava.

Pravo djelovanje odgovornih osoba pravne osobe uvijek se reflektira u društvenoj stvarnosti kao djelovanje te pravne osobe - ako je ono protivno krijeposnim propisima protupravno je i djelovanje pravne osobe.

Bespredmetno je posebno obrazlagati najniži stupanj krivnje, koji se zahtjeva za postojanje predmetnih prekršaja, jer je IV. okr. u svojstvu odgovorne osobe u III. okr. pravnoj osobi, u obavljanju poslova jedinog člana uprave morala i mogla se upoznati sa zakonskim okvirima u vođenju poslova pravne osobe u čije ime i za čiji račun je nastupala.

Razmatrajući odluke o kaznama, imajući u vidu pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja i pravnu oznaku prekršaja iz točke 1., ovaj Sud je utvrdio da je u pravu tužitelj kad ističe da je prvostupanjski sud prekoračio ovlast propisanu u članku 37. Prekršajnog zakona, utvrdivši novčane kazne ispod maksimalno dozvoljene trećine propisanog posebnog minimuma.

Nadalje, prekršaj okrivljenika iz točke 2. prvostupanjske presude valjalo je pravno preoznačiti po blažem propisu, koji je u međuvremenu stupio na snagu, tj. kao prekršaj iz članka 59. stavke 1. točke 5. i stavke 4. Zakona o preuzimanju dioničkih društava („Narodne novine“ broj: 109/07. i 36/09.) te sukladno tome utvrditi novčane kazne.

Zakonom o preuzimanju dioničkih društava, kako onim na snazi u vrijeme počinjenja prekršaja iz točke 1. i 2. prvostupanjske presude tako i onim na snazi u vrijeme počinjenja prekršaja iz točke 3. iste presude, počiniteljima prekršaja zapriječene su visoke novčane kazne, što govori o težini počinjenih prekršaja.

Iako prvostupanjski sud nije dao dovoljno razloga primjeni članka 37. Prekršajnog zakona, nije utvrdio niti otegotnih okolnosti na strani okrivljenika pa je za vjerovati da će se izrečenim kaznama postići svrha kažnjavanja.

Kako je prvostupanjski sud okrivljenike proglasio krivima to ih je osnovano i zakonito, na temelju odredbe članka 139. stavke 3. Prekršajnog zakona, obvezao i na naknadu troškova postupka koji pored ostalog sadrže i paušalnu svotu suda (članak 138. stavka 2. točka 3. Prekršajnog zakona).

S obzirom na izloženo, na temelju članka 205. i 207. Prekršajnog zakona, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 21. prosinca 2011. godine

Zapisničarka:

Diana Pavlečić v.r.

Predsjednica vijeća:

Milena Lušić v.r.

Presuda se dostavlja Prekršajnom sudu u Zagrebu u 9 primjeraka: za spis, žalitelje, branitelje i podnositelja optužnog prijedloga.

Suglasnost ovog primjerka s izvornikom ovjerava
Upraviteljica sudske pisarnice:

Ilka Letic